

nejdůležitější na světě je kouzelné jablko



Petra Braunová

ilustrovala Andrea Jachezy

Albatros

Nejdůležitější na světě je kouzelné jablko

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz



Petra Braunová
Nejdůležitější na světě je kouzelné jablko – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**



Petra Braunová



Nejdůležitější na
světě je kouzelné
jablko

Petra Braunová

Ilustrovala Andrea Tachezy

Albatros



Maruška bojuje se žralokem

Maruška stojí na židličce u okna. Na hlavě má zimní čepici, na očích potápěčské brýle a chystá se skočit na podlahu, na které leží panenka Bibiana napůl zasunutá v dědečkově pantofli.

Tak by to viděl dospělý, kdyby v tu chvíli vstoupil do pokoje.

Jenže Maruška – stejně jako jiné děti s bohatou fantazií – pod sebou nevidí modrý koberec, ale rozbouřené moře. Bibiana taky není žádná hadrová hračka, ale mořská panna, která prosí o záchranu, protože se ji chystá ulovit obrovský žralok.

„Neboj se! Vylovím tě! Zachráním tě!“

Maruška skáče ze židličky a vrhá se na vodní příšeru. Chvilku s ní zápasí, než se jí podaří hodit kolem těla smyčku a dostat obludu pod kontrolu.

„Necháš ji! Já ti dám, lovit mořské panny! Tumáš, tumáš!“

Maruška cloumá žralokem, až se z něho sype peří.

Dveře se rozletí. Dovnitř vpadne dědeček.

„Co se děje?“

Nechápavě hledí na vnučku, která svírá polštář omotaný šálou a třese jím jako smyslů zbavená.



„Dědo! Plav pryč, nemáš potápěčskou výzbroj, utopíš se!“

„A hele, můj pantofel, hledám ho od rána!“

Děda se shýbne pro botu, ale Maruška mu nedovolí si ji vzít.

„Dědo! To je lodička, v které se zachraňuje mořská panna!“

„Mořské panny přece umí plavat,“ odporuje děda.

„Ale tahle má zlomenou ploutev!“

„Aha, to jsem nevěděl...“ zvedne děda ruce nad hlavu. „Tak mě zavolej, až bude po všem.“

Maruška ještě chvíli bojuje se žralokem, ale síly mu ochabují, až zeslábnou docela.

„Necháš mořskou pannu na pokoji?“ vyzývá ho.

„Ano,“ mumlá žralok.

„Slibuješ?“

„Slibuju...“

Maruška konečně žraloka pustí, zvedne Bibianu, tedy pardon, mořskou pannu, do náruče, na zlomenou ploutev jí posvítí lampičkou.

„Není zlomená, jen naražená,“ usoudí. „To chce klid na lůžku.“

Bibiana odporuje, nechce se jí ležet, raději by běžela do zahrady, až ji Maruška okřikne.

„Nebud' otravná. Nemůžeš být v zahradě, když sněží. A příště neber dědovi pantofel.“

Bibiana se poslušně posadí na židličku. Maruška pokládá polštář na postel, sundává si čepici i potápěčské brýle a utírá si zpocené čelo. Světlé vlasy dlouhé po lopatky má zcuchané až běda. Během boje jí sklouzly gumičky, kterými maminka ráno rozdělila vlasy do culíků.

Maruška dostala žízeň. Vyplíží se z pokojíku, potichounku našlapuje. Otevře dveře do kuchyně a skulinkou sleduje babičku, která se točí kolem sporáku, a dědečka, ten si čte noviny. Maruška je maličká